

Til § 69

En række af de forhold, der reguleres i reglerne om beskyttelse af naturtyper og om beskyttelseslinier, kan også reguleres mere detaljeret i lokalplaner. Lokalplanerne kan således både styrke og svække beskyttelsen i de konkrete situationer i forhold til de generelle regler i naturbeskyttelsesloven.

For at sikre en så smidig administration som muligt og undgå dobbelt regulering af de samme forhold indeholder bestemmelserne en »bonusvirkning«, således at regulering i lokalplanen fortrænger den generelle regulering i § 3, stk. 1, og § 4 om beskyttelse af naturtyper samt §§ 15–19 om beskyttelseslinier. Der er derimod ikke givet lokalplaner bonusvirkning i forhold til klitfredning efter §§ 8–11, fortidsmindebeskyttelse efter §§ 12–14 og arealfredninger efter kap. 6.

Det er en forudsætning for bonusvirkningen, at lokalplanerne udtrykkeligt opregner, hvilke af de nævnte bestemmelser der ikke skal gælde i lokalplanområdet, og at der i lokalplanen findes bestemmelser, der udtrykkeligt tager stilling til de forhold, der reguleres af de fortrængte generelle regler.

Bonusvirkningen indebærer, at de generelle reguleringer fortrænges af lokalplanernes bestemmelser i det omfang, disse regulerer de pågældende forhold. Det indebærer, at forhold, som kræver dispensation fra lokalplanen, fordi de ikke er i overensstemmelse med lokalplanens indhold, tillige vil kræve dispensation fra de relevante generelle regler. De er nemlig kun fortrængt til realisering af lokalplanen i overensstemmelse med dens indhold. Også forhold, der kræver ændring af lokalplanen, vil være omfattet af de relevante generelle beskyttelsesregler.

Amtsrådet og de statslige myndigheder har indsende med lokalplanlægningen og kan varetage de interesser, som de administrerer, bl.a. i medfør af deres vetobeføjelser efter planlægningsloven.

Det forudsættes således, at der som led i lokalplanens forberedelse er sket en afvejning i forhold til de interesser, som de pågældende bestemmelser i lovforslaget tilsigter at varetage.

Til § 70

Reglen svarer til naturfredningslovens § 65 a og findes i øvrigt tilsvarende i en stor del af Miljøministeriets øvrige lovgivning. I lighed med hvad der gælder for den lovgivning, som lovforslaget afløser, vil Skov- og Naturstyrelsen blive bemyndiget til at udøve visse af de beføjelser, der er tillagt ministeren.

Til § 71

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 60 b, i Naturfredningsloven.

Til § 72

Bestemmelsen giver miljøministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om brugerbetaling i forbindelse med lovens administration, herunder til dækning af myndighedernes omkostninger ved behandling af sager om tilladelser eller dispensationer og ved behandling af klagesager.

Gebyrer vil kun kunne komme på tale i tilfælde, hvor en person ved ansøgning, klage eller lignende har givet anledning til en myndighedsbehandling.

Miljøministeriet vil i øvrigt tage initiativ til drøftelser med de berørte parter om mulighederne for og udformningen af sådanne brugerbetalingsordninger.

Specielt vedrørende gebyrer på klagesagsbehandling kan nævnes, at der bl.a. i den nedsatte kontaktgruppe har været en bred enighed om, at sager af mindre betydning for natur- og miljøbeskyttelsen ikke skal kunne påklages, men afgøres endeligt af 1. instansmyndigheden

Der er derfor i lovforslagene anført en række konkrete sagsområder, som afgøres endeligt af 1. instansmyndigheden.

Det har imidlertid på visse områder været vanskeligt at afgrænse de sagstyper, der er af mindre betydning for natur- og miljøbeskyttelsen. På denne baggrund har det været overvejet at indsætte en generel bestemmelse om, at sager af mindre betydning for natur- og miljøbeskyttelsen ville kunne afvises af klagemyndigheden.

Det har imidlertid vist sig, at en sådan bestemmelse vil være administrativt vanskelig og tillige ressourcetrækkende. En sådan bestemmelse er derfor ikke medtaget i lovforslagene.

Miljøministeriet vil også for så vidt angår gebyr for klagesagsbehandling sammen med de berørte parter vurdere, om og i hvilket omfang der kan indføres klagegebyrer m.v. med henblik på at afskære de mindre betydende klagesager i overensstemmelse med den brede enighed herom. Ministeriet vil i denne forbindelse lægge til grund, at klageordningen må hvile på det princip, at klagegebyret skal tilbagebetales, når klagen imødekommes. I dette arbejde vil erfaringerne fra klagegebyrordningen i den nugældende vandløbslov, som tilsyneladende har medført en væsentlig begrænsning af klagesagsantallet, kunne indgå.

Ud over, hvad der fremgår af det ovennævnte, kan gebyrer blandt andet blive aktuelle i forbindelse med den i § 30 hjemlede registrerings- og mærkningsordning, jf. bemærkningerne til denne bestemmelse.